

Rechtenvrij interview *Alone@Home*

Alone@Home van Stadsschouwburg Utrecht, Matzer Theaterproducties en Bos Theaterproducties.

Botersabbelaar

‘Wat eet je?’ vraagt boef Vanessa aan boef Fokko, die irritante smakgeluiden maakt.

‘Een boterbabbelaar,’ Fokko is door zijn gesmak bijna onverstaanbaar.

‘Een botersabbelaar, wat is dat nou weer,’ vraagt Vanessa gespannen.

De stress van Vanessa wordt even later begrijpelijk, als blijkt dat zij en Fokko net een schilderij van 1,8 miljoen hebben gestolen. Een schilderij dat Fokko vervolgens in de trein vergat. Het snoepje helpt hem bedenken hoe hij het terug kan krijgen, beweert hij. Volgens bitse Vanessa had hij dat eerder moeten doen, denken.

Het is één van de flitsende beginscènes van *Alone@Home*, een warmbloedige wintervoorstelling, met een stevige knipoog naar de kerstfilm die al jaren viert hoe het vindingrijke kind het wint van boefachtige volwassenen. Met wat extra lagen diepgang bovendien. Want hoewel zeker niet minder grappig, is *Alone@Home* meer dan alleen Amerikaanse slapstick. ‘Er zit een snufje nuchtere Hollandse relativering bij,’ aldus Martijn Fischer, die boef Fokko en vader Jilles speelt.

Kerstcruise

Jip (Soumaya Ahouaoui) en Puk (Merel Pauw), twee kinderen van een jaar of elf, zijn net een week door hun ouders alleen gelaten. Die ouders hebben namelijk geld nodig en gaan dat even verdienen op een Kerstcruise, waar ze liedjes zingen. Dat schilderij dat pa laatst in de trein vond is niets waard - denkt iedereen. Dus hebben ze het samen met de kinderen thuis gelaten. Eén van de meisjes overweegt er een snor op te tekenen.

Jip en Puk kenden elkaar tot voor kort alleen van school. Nu moeten ze opeens als ‘zusjes’ door het leven, omdat hun ouders verliefd op elkaar werden. Die situatie zorgt al voor spanning lang vóór de boeven ten tonele verschijnen.

‘Oké,’ zegt Femke Arnouts die opperboef Vanessa speelt, ‘een beetje onwaarschijnlijk is dat misschien wel, twee kinderen die een week alleen worden gelaten, maar dit is theater; als dat goed wordt gedaan dan ga je in heel veel werkelijkheden geloven.’ Het wordt goed gedaan. Met niet alleen een sterrencast op het toneel, maar ook live muziek en liedjes die je ‘een heerlijk kerstlampjesgevoel geven’, vult Fischer aan.

Bijzonder

Alone@Home is ook om andere redenen een bijzondere productie. Het stuk wordt geproduceerd door drie partners: Lucia Claus van Stadsschouwburg Utrecht, Madeleine Matzer van MATZER Theaterproducties en Inge Bos van Bos Theaterproducties. Drie sterke vrouwen, die door samen te werken ook het zogenaamde ‘vrije’ en gesubsidieerde theater bij elkaar brengen. Het stuk, in de regie van Madeleine Matzer, speelt in (bijna) alle theaters van Nederland en steunt op een snedig en ritmisch goed doordacht script van Lucas de Waard en Daan Windhorst. De muziek werd gecomponeerd door Helge Slikker.

Inge Bos: 'Door een samenwerking van een theater, een gesubsidieerd gezelschap en een vrije producent kunnen we deze grootschalige familievoorstelling produceren. We hebben live muzikanten op het toneel en we hebben 'gerauschmacher' Eddie B. Wahr. Eddie maakt de 'effect' geluiden, zoals vroeger bij een hoorspel op de radio. Eddie zorgt ervoor dat de slapstickscènes nog meer vaart en spanning krijgen. De muziek geeft de voorstelling extra ziel.'

Grappig en nuttig tegelijk

Mooie liedjes, klungelige boeven en persoonlijke obstakels die overwonnen moeten worden: Als de boeven aanbellen omdat ze hun schilderij terug willen, zijn Jip en Puk nog lang geen vrienden. Sterker nog, Jip pest Puk genadeloos en Puk mag dan graag fantaseren dat ze sterk en machtig is, in werkelijkheid is ze een watje. Het geeft een mooie parallel met de boeven, waarbij de lange Vanessa - Femke Arnouts is meer dan een kop groter dan Martijn Fischer - de kleine Fokko ook behoorlijk onder de duim heeft.

Gepest worden en er uiteindelijk tegen in opstand komen, Fischer vindt het een nuttig thema. 'Ik heb vroeger wel eens iemand gepest en daar heb ik echt spijt van. Kinderen kunnen meedogenloos zijn en daarmee grote schade aanrichten. Ik vind het goed dat dit stuk erover gaat, want die subtiele agressie kan heel lang doorwerken. Tegen mijn eigen kinderen zeg ik het ook: "Als je zoiets overkomt; meteen benoemen." In deze voorstelling wordt het niet alleen benoemd, het komt aan het einde goed. Heerlijk is dat.'

Fysiek

Er zitten tal van slapstickscènes in het stuk, met geheime luiken, knickers die over de trap rollen en andere wilde stunts van de boeven. Gelukkig heeft Fischer altijd 'een tien voor gym gehad' en weet ook Arnouts goed met dat lange lijf van haar om te gaan. Ze hebben zin in al het kunst- en vliegwerk. Het geeft ook de mogelijkheid om steeds iets nieuws uit te proberen en elkaar scherp te houden.

Arnouts: 'Acteren is pingpongen, maar plagerig pingpongen, waarbij je probeert het balletje zó te slaan dat de ander hem alleen met een snoekduik terug kan meppen.'

Precies, knikt Fischer, die eerst heel precies het ritme van zijn dubbelrol in de vingers wil krijgen, maar zich verheugt op het moment dat hij die zo goed kent dat hij 'ketend het podium op kan.'

'Met deze club gaat dat zeker lukken. Het zijn jonge acteurs die er helemaal voor gaan. Soms sta ik met mijn oren te klapperen: in mijn tijd gingen we eerst een tijdje op de grond liggen ademen voor we begonnen met spelen. Maar nee, zij gáán ervoor. Hup, het toneel op. Ik moet op mijn oude dag nog hard werken om aan te haken.'

Met de onderlinge chemie zit het wel goed, daar is iedereen het over eens. Misschien ook omdat hun rollen uiteindelijk allemaal over dezelfde behoefte gaan. Arnouts: 'Of ze nou boef zijn of kind, slecht of net iets minder slecht, we spelen allemaal mensen die heel hard iets proberen te zijn wat ze niet lukt. Dat is ontroerend.' Fischer: 'Wat ze samenbrengt is een intens verlangen om niet de loser te zijn.'